

„Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hívják majd őket.” (Mt 5,9)

Máté evangéliuma Jézus nyilvános működésének elbeszélését egész meglepő módon a boldogságok hirdetésével kezdi.

Jézus itt „boldognak”, tehát teljesen elégedettnek és megvalósult embernek nevezi azokat, akik a világ szemében elesettnek vagy szerencsétlennek tűnnek: az alázatosakat, a szomorkodókat, a szelídeket, azokat, aki éhezik és szomjazzák az igazságot, a tisztaszívűeket és a békességszerzőket.

Isten nagy dolgokat ígér ezeknek az embereknek: Ő maga fogja jóllakolni, megvigasztalni őket, valamint megöröklik a földet és Isten országát.

Igazi kulturális forradalmat hirdet, kiszakít a sokszor szűk látókörű elképzeléseinkből, miszerint ezek az emberek jelentéktelen és mellékes szereplői a hatalomért és a sikerért vívott küzdelemnek.

„Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hívják majd őket.”

Bibliai értelemben a béke az üdvösség gyümölcse, és ez Isten műve, tehát mindenekelőtt Isten ajándéka. Jellemző ez Istenre, aki az emberiséget és az egész teremtett világot atyai szívvel szereti, és mindenkiről az a terve, hogy egyetértésben és harmóniában éljen. Ezért aki a békéért fáradozik, az őrá „használt”, mint az apára a fiai.

Chiara Lubich így ír: „Az lehet békességszerző, aki magában hordozza a békét. Békességszerzőnek kell lennünk minden egyes pillanatban a magatartásunkkal, azzal, hogy Isten akarata szerint élünk. [...] »Isten fiainak hívják majd őket.« Ha nevet kap valaki, azt jelenti, hogy azzá válik, amit a név kifejez. Pál Istent a »béke Istene« nevezte, és a keresztényeket így köszöntötte: »A béke Istene legyen mindnyájatokkal.« A békességben élőknél látszik, hogy rokonságban állnak Istennel, Isten fiaiként cselekszenek, tanúságot tesznek Istenről, aki [...]»

rendezettnek teremtette az emberi társadalmat, mely a béke gyümölcsét termi.”[1]

A békességszerző szó nem egyszerűen csak az jelenti, hogy nem kerülünk összeütközésbe, és nem is csak azt, hogy nyugodtan élünk és megelégszünk egy bizonyos értékrenddel, hogy mindig mindenképpen elfogadjanak. Nem ezt jelenti, hanem egy kifinomultan evangéliumi életstílust, amely döntéseiben bátran szembe halad az árral.

„Békességszerzőnek” lenni főleg azt jelenti, hogy alkalmat találunk a kiengesztelődésre saját életünkben és mások között is minden szinten: mindenekelőtt Istennel, aztán azzal, aki mellettünk él a családban, a munkahelyen, az iskolában, a plébánián és a különböző szervezetekben, valamint a társadalmi és a nemzetközi kapcsolatokban is. Meghatározó módja ez a felebaráti szeretetnek, az irgalmasság nagy műve, mely újra egészségesse tesz minden kapcsolatot.

Arról van szó, amit Jorge, egy venezuelai fiú tett az iskolában: „Egy nap a tanítás végén láttam, hogy az osztálytársaim tüntetést szerveznek, ahol erőszakot is akarnak alkalmazni, autógyújtogatást és kődobálást terveztek. Rögtön arra gondoltam, hogy ez a viselkedés nincs összhangban az én életstílusommal. Azzal álltam elő, hogy írjunk az iskola igazgatóságának. Így más formában juttathatjuk tudomásukra a kéréseinket, amelyeket ők erőszakkal akartak elérni. Néhányan megfogalmaztuk és át is adtuk az igazgatónak a levelet.”

„Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hívják majd őket.”

Manapság sürgős szükség van a párbeszéd és a találkozás előmozdítására azok között az emberek között, akik érthető módon nagyon különböznek egymástól történelmük, kultúrájuk, hagyományaik vagy nézőpontjuk miatt. Fontos, hogy értékeljük és befogadjuk ezt a sokszínűséget és gazdagságot.

Ahogy Ferenc pápa mondta legutóbb: „A békét a különbözőségek kórusa építi fel... A különbözőségeinkből kiindulva tanulunk a másiktól, mint a testvérek... Egy az Atyánk, mi pedig testvérek vagyunk. Szeressük egymást testvérként! Ha pedig vitatkozunk, az is legyen úgy, ahogy testvérek között szokás, akik aztán rögtön kibékülnek, és mindig testvérek maradnak.” [2]

Próbáljuk meg felfedezni városainkban a testvériség csíráit, melyek nyitottabbá és emberibbé teszik őket. Törődjünk fejlődésükkel, mert így hozzájárulhatunk, hogy az őket behálózó törések és ellentétek begyógyuljanak.

Letizia Magri

[1] vö. C. Lubich, *Diffondere pace*, Città Nuova, 25, [1981], 2, pp. 42-43.

[2] vö. *A Szentatya üdvözlete*, Találkozás Mianmar vallási vezetőivel, 2017. november 28.

forrás: *fokolare.hu*